

ת"פ 9608/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 9608-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אילנית נחום וענבר סיימונס
המאשימה
נגד
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד שי רודה

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם את העבירות הבאות: תקיפת בת זוג - לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין; היזק במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 1.3.2018 שהתה א"נ (להלן: "**המתלוננת**") בבית חברתה ל"ב (להלן: "**ל"ב**") באזור (להלן: "**המקום** או "**הדירה**"), בו שהתה גם אמה של ל"ב ש"ב (להלן: "**ש"ב**").

בין התאריכים 28.2.2018 ל- 1.3.2018, התקשר הנאשם 43 פעמים אל המתלוננת ו-8 פעמים אל ל"ב. באחת השיחות, איים הנאשם על ל"ב בכך שאמר לה: "תביאי את א"נ או שאני מגיע אני מזיין אותה", וכן: "אם אני מגיע היא יוצאת גופה אני שופך את הדם שלה". בהמשך, בבוקר 1.3.2018, הגיע הנאשם למקום, התקשר אל המתלוננת וביקש כי תרד מהדירה לשוחח איתו. ש"ב לקחה את מכשיר הטלפון, הודיעה לנאשם כי היא תרד עם המתלוננת ועם ל"ב וכן כי אם יכה את המתלוננת היא תזמין משטרה. הנאשם הבטיח שלא יכה את המתלוננת. לאחר שירדו המתלוננת, ל"ב וש"ב אל הנאשם, סטר הנאשם למתלוננת בפניה. ש"ב ניסתה להפריד, אך הנאשם משך בשיערה של המתלוננת והיכה בה באגרופים לראשה ולגופה. תוך כדי עימות, לקח הנאשם את מכשיר הטלפון מידי המתלוננת וזרק אותו מספר פעמים על הארץ עד ששבר אותו.

2. הנאשם כפר במיוחס לו: לטענתו, לא התקשר עשרות פעמים אל המתלוננת; כפר באיומים כלשהם, תוך שטען כי המתלוננת היא שאימה עליו; הכחיש כי תקף את המתלוננת, טען שנקטה כנגדו אלימות של דחיפות, וכפר בכך ששבר את מכשיר הטלפון של המתלוננת.

לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, ל"ב, ש"ב והשוטרים דביר לוי, יצחק לוי (להלן: "השוטר יצחק") וטליה אברהם (להלן: "השוטרת טליה"). בנוסף, הוגשו מספר מסמכים לרבות הודעת הנאשם, עימות, פלט מחקרי תקשורת ותיעוד שיחת מוקד משטרה.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו והוגשו מספר מסמכים.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הודיעה בפתח סיכומיה, כי לא תעמוד על הרשעה בעבירת האיומים. לגבי העבירות הנוספות, טענה כי ככל שקיימים שינויים מסויימים בין גרסאות עדות התביעה, הרי שאלה קלים ונובעים מחלופי הזמן ומנקודות ראייה שונות של האירוע. ב"כ המאשימה הוסיפה כי עדות התביעה היו מהימנות ועמדו היטב בחקירתו הנגדית של ב"כ הנאשם. בנוסף, טענה כי מגרסת ההגנה עולה כי הנאשם אחז במתלוננת שלא כדין ושבר את מכשיר הטלפון שלה. בנוסף, ביקשה לראות חיזוק בתיעוד שיחתה של ש"ב עם מוקד המשטרה ובפלט מחקרי התקשורת המעיד על שיחות רבות מצד הנאשם אל המתלוננת.

5. ב"כ הנאשם טען, כי יש ללמוד מחזרת המאשימה מעבירת האיומים על קושי במתן אמון בגרסאות עדות התביעה. במהלך סיכומיו, פירט ב"כ הנאשם סתירות רבות שמצא בין גרסאות עדות התביעה ביחס לחלקיו השונים של האירוע. קושי נוסף ראה בכך שהמתלוננת לא מסרה דבר בפני השוטרים אשר הגיעו לזירה, ואף לא התרשמו כי היתה נסערת. לגבי גרסת הנאשם כי חיבק את המתלוננת, טען בא כוחו שהמאשימה לא ייחסה זאת לנאשם בכתב האישום על אף שהדבר עלה בעימות שנערך במשטרה, ולכל היותר מדובר בהגנה עצמית. עוד העלה טיעון של הגנה מן הצדק, כאשר המאשימה בחרה שלא לייחס דבר למתלוננת אשר הודתה במהלך החקירה כי איימה על הנאשם.

דיון והכרעה

6. עדות התביעה - המתלוננת, ל"ב וש"ב - הותירו רושם בעייתי ביותר, תוך סתירות רבות ומשמעותיות בין גרסאותיהן ואף בין גרסאות שונות של כל אחת מהעדות בנפרד. אין מדובר בעדויות "מהימנות" וב"שינויים מסוימים וקלים", כפי שטענה ב"כ המאשימה בסיכומיה, אלא בסתירות היורדות לשורש העובדות המיוחסות לנאשם והופכות את המשימה של קביעת עובדות המקרה לבלתי אפשרית.

במסגרת הראיות שיבחנו להלן, אתייחס לגרסאות עדות התביעה במסגרת חקירת המשטרה, כפי שעלה בדברים אותם ציטט ב"כ הנאשם במהלך העדויות. ב"כ הנאשם ביקש לעמת את העדות עם גרסאותיהן במשטרה, אך ביקש לא ביקש

להגיש הודעות אלה על מנת שלא להציג פרטים אחרים בהן. מקום בו הציג ב"כ הנאשם גרסת עד בהודעה מסוימת, אשר לא תאמה במדויק את שנכתב בה, התנגדה ב"כ המאשימה ובית המשפט קיבל החלטה לאחר עיון באותו קטע (ראו לדוגמא בעמ' 9 ש-30 - עמ' 10 ש-9, עמ' 17 ש-31 - עמ' 18 ש-7 לפרוט').

7. הגרסאות השונות, המפתחות והמשתנות של עדות התביעה, והסתירות העולות מגרסאות אלה, נוגעות בחלקי האירוע השונים וכן ברקע לו. קשיים אלה משפיעים בהחלט על מתן האמון בעדות התביעה ובמהימנות ביחס לכל האירוע.

הרקע למקרה, תואר על ידי הנאשם כאמירה שנאמרה לו על ידי ל"ב בשיחת טלפון לפיה היא בת הזוג של המתלוננת (עמ' 37 ש-23 לפרוט'), אף שהנאשם והמתלוננת היו בני זוג עובר לכך. המתלוננת מסרה מספר גרסאות שונות ביחס למערכת היחסים שלה עם ל"ב: תחילה, העידה כי יצרו מצג שווא לפיו הן בנות זוג, זאת בשל אובססיה מצד הנאשם, אך בפועל לא היו קשר אינטימי ביניהן (עמ' 9 ש-13-18 לפרוט'); בהמשך, היתה המתלוננת נחרצת פחות: "**לא היה בינינו משהו אינטימי אבל בהמשך אולי. באותה תקופה לא היה משהו**" (עמ' 9 ש-22 לפרוט'); כשנשאלה שוב מפורשות, ציינה שלא היה קשר אינטימי אך השתיים רצו בקשר שכזה (עמ' 9 ש-24 לפרוט'); ב"כ הנאשם שאל את המתלוננת מה היתה גרסתה במשטרה לגבי קשר רומנטי עם ל"ב, והמתלוננת ענתה "**ככה ככה**" (עמ' 17 ש-32 לפרוט'); כשעומתה המתלוננת עם אחת מגרסאותיה במשטרה בה אישרה שהיתה בקשר רומנטי עם ל"ב, השיבה שאמרה כך לנאשם אך הדבר היה "מפוברק" (עמ' 17 ש-33 - עמ' 18 ש-11 לפרוט').

לעומת חוסר ההחלטיות של המתלוננת ביחס לקיומה או חוסר קיומה של מערכת אינטימית עם ל"ב, ל"ב הכחישה לחלוטין בעדותה בבית המשפט מערכת יחסים שכזו (עמ' 25 ש-18 לפרוט').

8. המתלוננת העידה כי לפני הגעת הנאשם אל המקום, הוא התקשר אליה ואל ל"ב (עמ' 8 ש-13 לפרוט'). בעדותה הראשית, התייחסה לשיחות אלה בהן הנאשם אמר ש"**הוא רוצה לראות אותי**" (עמ' 8 ש-13 לפרוט'). על אף שלא היססה לתאר את אופן תקיפתה על ידי הנאשם, לא ציינה דבר לגבי איומים כלשהם מצד הנאשם. בעת חקירתה הנגדית, התבקשה המתלוננת להסביר את הודאתה במהלך עימות עם הנאשם במשטרה כי איימה עליו במילים: "**תעמוד במקום אני כמה דקות יורדת וחוטכת אותך בפנים ואם אתה גבר תחכה**" (עמ' 11 ש-18-19 לפרוט'). רק בשלב זה, החליטה המתלוננת להוסיף כי באותו יום איים הנאשם עליה ועל ל"ב בשיחות טלפון. המתלוננת אישרה שלא העידה במספר הזדמנויות במשטרה על איומים אלה (עמ' 11 ש-31 - עמ' 12 ש-1 לפרוט'), אף שהתלוננה במשטרה לגבי תקיפתה הפיזית על ידי הנאשם, אך לא הצליחה לספק הסבר להתנהלות לא ברורה זו, וטענה כי פשוט ריחמה עליו (עמ' 12 ש-1 לפרוט'). בהמשך, לאחר שציינה כי שמעה את השיחה של הנאשם עם ל"ב בה הוא איים, התבקשה המתלוננת על ידי ב"כ הנאשם לפרט כיצד איים הנאשם על ל"ב. המתלוננת הגיבה באופן לא ברור לחלוטין, המוסיף ומערער באופן משמעותי את מידת האמון שניתן לתת בה:

9.

- ש. את יכולה להגיד איך הוא איים עליה? מה הוא אמר לה?**
ת. אתה מכניס אותי לפינות יותר מידי קטנות. זה סתם, זה רלוונטי לך? באמת.
ש. כן אני רוצה לדעת איך הוא איים עליה. אם את לא זוכרת תגידי לא

עמוד 3

זוכרת.

ת. לא יודעת אם זה יהיה לטובתי או לרעתי, אני לא זוכרת. (העדה ממלמלת. פונה אל התובעת: אפשר לצאת איתך רגע החוצה?) (עמ' 16 ש- 32 - עמ' 17 ש- 4 לפרוט').

ל"ב התייחסה אף היא בעדותה לשיחות הטלפון שקדמו לאירוע. בשונה מעדות המתלוננת ומפלטי השיחות אשר הצביעו על שיחות אל מכשיר הטלפון של ל"ב (ת/6), העידה ל"ב כי הנאשם חייג רק אל המתלוננת (עמ' 24 ש- 8 לפרוט') ואף הוסיפה כי לנאשם כלל לא היה את מספר הטלפון שלה (עמ' 25 ש- 26 לפרוט'). ל"ב העידה כי הנאשם איים בשיחות על המתלוננת וגם עליה, אך לא הצליחה לציין ולפרט מהם האיומים שנאמרו. יתרה מכך: כשנשאלה באופן מפורש האם שמעה את האיומים כלפי המתלוננת, השיבה כי **"אני לא יודעת בדיוק מה היה. אתה מדבר איתי על נושא שקרה לפני שנתיים"** (עמ' 26 ש- 12 לפרוט').

אמנם, המאשימה החליטה בסיכומיה שלא לבקש את הרשעת הנאשם בגין עבירת האיומים, אולם ניתן בהחלט להסיק מעדויות המתלוננת ול"ב בסוגיה זו, לגבי הקשיים שהתעוררו במהלך כל עדותן בבית המשפט ומידת מהימנות עדותן.

10. הטענה כי הנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת, זכתה למספר גרסאות רב, באופן המעורר למעלה מספק סביר האם ננקטה אלימות כלשהי על ידו. המתלוננת העידה תחילה, כי הנאשם **"שאל אותי כמה שאלות... ואז תוך כדי הוא סטר לי, משך לי בשיער ונתן לי אגרוף. הוא סטר לי בפנים ונתן לי אגרוף ביד"** (עמ' 8 ש- 14-16 לפרוט'). בהמשך, עומתה המתלוננת עם גרסתה במשטרה כי הנאשם סטר לה, משך בשיערה והיכה במכת אגרוף בפניה, אך לא מסרה תשובה ברורה לסתירה זו (עמ' 12 ש- 30-34 לפרוט'). בהמשך עדותה, ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם גרסה שונה שלה במשטרה, לפיה לא ספגה אגרוף בפניה, והמתלוננת בחרה לאמץ גרסה זו ולומר באופן ברור: **"לא קיבלתי אגרוף לפנים"** (עמ' 17 ש- 14-17 לפרוט'). יחד עם זאת, כשעומתה עם גרסת ל"ב במשטרה בה טענה שהנאשם היכה 4-5 אגרופים בפניה של המתלוננת, לפתע לא שללה אפשרות זו והשיבה כי **"אולי הוא נתן ולא הרגשתי"** (עמ' 17 ש- 21 לפרוט'). במהלך עימות שנערך במשטרה בין המתלוננת לבין הנאשם, מסרה המתלוננת גרסה שונה וסותרת לדברים שהעידה בבית המשפט, כשטענה כי הנאשם **"נתן לי עוד כמה אגרופים לראש"** (ת/3 ש- 41). בפרק הזמן עד לסיום העימות בין השניים בתחנת המשטרה, בחרה המתלוננת למסור גרסה שונה לחלוטין מגרסה זו אך גם מכל הגרסאות עליהן העידה בבית המשפט, ולפיה הנאשם היכה אותה פעם אחת בלבד: **"הוא סטר לי לפנים זה הכאפה שהוא נתן לי רק פעם אחת..."** (ת/3 ש- 71-72).

תמיהה נוספת שלא זכתה למענה הולם, היא מדוע המתלוננת נמנעה מלהתלונן בפני השוטרים שהגיעו לזירה, אשר שמעו על שאירע אך מפי ל"ב וש"ב, ולכל היותר שמעו מפיה של המתלוננת על שבירת מכשיר הטלפון שלה. השוטר יצחק, העיד באופן ברור כי ש"ב מסרה לו בשטח שהמתלוננת הותקפה (עמ' 5 ש- 9 לפרוט') וכי מי שהותקפה לא אמרה לו דבר (עמ' 5 ש- 22 לפרוט'). בהמשך, הסתבך השוטר יצחק בדבריו, ציין כי ש"ב ול"ב אמרו לו שהמתלוננת הותקפה, ולאחר מכן ראה לנכון להוסיף כי גם המתלוננת בעצמה אמרה לו שהותקפה (עמ' 5 ש- 25-34 לפרוט'). השוטר יצחק אישר כי לא כתב בדו"ח הפעולה שלו שהמתלוננת בעצמה אמרה לו שהותקפה, ועדותו כי הוא זוכר לפתע בבית המשפט כי אמרה לו - אינה מניחה את הדעת (עמ' 6 ש- 10-12 לפרוט'). השוטרת טליה, אשר הגיעה אף היא לזירת ההתרחשות, העידה שרק ל"ב וש"ב סיפרו לה על תקיפת המתלוננת על ידי הנאשם (עמ' 21 ש- 16-19, עמ' 23

ש- 22-23 לפרוט'). המתלוננת בעצמה, הסבירה בבית המשפט כי **"לא הייתי צריכה לספר את זה לשוטר אלא לחוקרת"** (עמ' 13 ש- 9 לפרוט'), והוסיפה כי היתה בהלם. לא ברור ולא הוצג כל הסבר, מדוע המתלוננת בחרה לומר לשוטרת כי הנאשם שבר לה את מכשיר הטלפון, אך נמנעה מלומר לה שהותקפה (עמ' 21 ש- 21 לפרוט'), אף שלאחר מכן העידה בתחנת המשטרה שהותקפה. ככל שהמתלוננת אכן הותקפה, לא ברור מדוע לא היססה לטעון בפני השוטרת טליה כי הנאשם שבר את מכשיר הטלפון שלה, אך נמנעה מלומר לה שהותקפה על ידו.

11. בשונה מגרסת המתלוננת כי תחילה שוחחה עם הנאשם (עמ' 8 ש- 15, עמ' 12 ש- 23,

25 לפרוט'), ל"ב העידה כי הנאשם הגיע למקום ומיד תקף את המתלוננת: **"איך שהוא ראה את א"נ, הוא הביא ריצה, נתן לה בעיטה, נתן לה בוקס, דחף אותה..."** (עמ' 26 ש- 30 לפרוט'). ל"ב עמדה על גרסה זו, אף כשעומתה עם דבריה בפני השוטרת טליה, כי אמרה לה שתחילה היו צעקות בין השניים (עמ' 22 ש- 10-11, עמ' 26 ש- 27-28 לפרוט'). ב"כ הנאשם ביקש לעמת את ל"ב עם גרסתה במשטרה לפיה הנאשם היכה במתלוננת ב-4 מכות אגרוף בפניה, בראשה ובידיה, אך כפי של"ב טענה שלא אמרה לשוטרת טליה את שטליה העידה עליו, טענה כי כלל לא מסרה עדות במשטרה. כשב"כ הנאשם הציג בפניה עדות מפורטת לגבי אירוע זה, עם פרטיה במשטרה, טענה ל"ב כי כלל לא היתה בתחנת המשטרה, כי מדובר בעדות לא נכונה ואף סירבה להביט בטופס העדות (עמ' 27 ש- 5-12 לפרוט'). כשב"כ הנאשם הציג בפני ל"ב את חתימתה בטופס העדות במשטרה, טענה שזו אינה חתימתה: **"לך תוכיח שזאת החתימה שלי"** (עמ' 27 ש- 14-15 לפרוט'). בנוסף לקשיים אלה במתן אמון בל"ב, והסתירה שבין גרסת המתלוננת לגבי שיח עם הנאשם בטרם הותקפה על ידו לבין גרסת ל"ב, הרי שבשונה מגרסת המתלוננת לגבי מכת אגרוף בידה, ל"ב העידה בבית המשפט כי הנאשם היכה מכת אגרוף בפניה של המתלוננת (עמ' 27 ש- 24-29 לפרוט').

12. ל"ב טענה בעדותה, כי היא ואמה ש"ב לא עשו דבר ולא הפרידו (עמ' 24 ש- 27, עמ' 30 ש- 28-31 לפרוט'), טענה עליה חזרה ש"ב בעדותה (עמ' 35 ש- 14-15 לפרוט'), זאת בשונה מעדות השוטרת טליה כי ש"ב אמרה לה שהפרידה ביניהם (עמ' 21 ש- 18 לפרוט').

בשונה מעדות המתלוננת ול"ב, אשר העידו כי ירדו מהדירה אל הנאשם ביחד עם ש"ב וש"ב נכחה בעת תקיפת המתלוננת (עמ' 8 ש- 16-17, עמ' 11 ש- 24-25, עמ' 14 ש- 1, עמ' 28 ש- 3-4 לפרוט', ת/3 ש- 32), ש"ב העידה כי הבחינה מתוך חלון ביתה בהתקהלות ובמכות, רק אז ירדה אל ההתרחשות והבחינה בנאשם רק זורק את מכשיר הטלפון של המתלוננת (עמ' 31 ש- 29-31 לפרוט'). אף לאחר שב"כ המאשימה השמיעה באזני ש"ב את הקלטת שיחתה עם מוקד המשטרה, טענה ש"ב כי **"ראיתי את הבלגן מלמעלה, כשירדתי למטה הייתי די במרחק מהנאשם... ראיתי ממש לקראת הסוף"** (עמ' 33 ש- 1-8 לפרוט'). עדות זו עומדת בסתירה לגרסאותיהן השונות של המתלוננת ול"ב, בכל הנוגע לנוכחות ש"ב בעת האירוע המיוחס לנאשם ואופי האלימות המיוחסת לו.

באופן דומה למתלוננת ולל"ב, גם ש"ב הותירה רושם בעייתי ביותר, כאשר בדומה לל"ב הכחישה כי אמרה לחוקרת משטרה שאין לה מה להעיד בגלל ש"סך הכל הבחור דחף אותה" (נ/1 אשר הוגש בהסכמה), ואף הכחישה לחלוטין (עמ' 35 ש- 1-3 לפרוט') שיחת טלפון עם שוטר נוסף בה שבה על כך שהנאשם בסך הכל דחף את המתלוננת וכי לא היה זה בכוונה (נ/2 אשר הוגש בהסכמה). העדה ש"ב לא היססה להרים את קולה על ב"כ הנאשם (עמ' 35 ש- 26, עמ' 36 ש- 1 לפרוט') ואף כלפי בית המשפט (עמ' 34 ש- 19-20 לפרוט'), באופן המוסיף על הקושי המשמעותי הקיים לתת משקל לעדותה בבית המשפט.

אין ספק כי דבריה של ש"ב באזני שני שוטרים (נ/1 ו-נ/2), עומדים בסתירה מוחלטת לכל אחת מגרסאות המתלוננת וגרסאותיה השונות של ל"ב, אך תומכים בגרסת הנאשם כי המתלוננת דחפה אותו מספר פעמים בטרם אחז בה בחיבוק מאחור (עמ' 38 ש- 22-30 לפרוט', ת/2 ש- 48-50, ת/3 ש- 55-58).

13. המתלוננת העידה מספר גרסאות שונות וסותרות לגבי מכשיר הטלפון שלה. תחילה, העידה בבית המשפט כי הנאשם לקח ממנה את מכשיר הטלפון, ניפץ אותו על הרצפה ואז לקח אותו ואליו ש"ב רדפה אחריו כדי להשיב את המכשיר (עמ' 8 ש- 17-18, עמ' 15 ש- 21-22 לפרוט'). בהמשך, כשעומתה עם עדותה במשטרה כי מצויים בידיה חלקים משברי הטלפון, השיבה כי הנאשם לקח את מכשיר הטלפון, אך **"זרק אותו לג'ורה"** (עמ' 15 ש- 26 לפרוט'). המתלוננת עומתה שוב עם דבריה הברורים במהלך העימות במשטרה, כי **"המסך יצא לגמרי ויש לי את החלקים השבורים עד היום בבית"** (ת/3 ש- 43-44), אך בחרה בבית המשפט תחילה להכחיש זאת (עמ' 16 ש- 1 לפרוט'), ובהמשך השיבה כי היא **"לא זוכרת שבאותו היום היה לי משהו, כנראה מהלחץ אמרתי את הדבר הזה"** (עמ' 16 ש- 28-29 לפרוט').

לעומת שלל גרסאות המתלוננת לגבי גורלו של מכשיר הטלפון, ל"ב מסרה גרסה אחרת שאינה תומכת באף אחת מגרסאות אלה. בהתאם לעדותה, הנאשם לקח מהמתלוננת את מכשיר הטלפון, שבר אותו, **"הוא זרק והשאיר על הרצפה"** (עמ' 26 ש- 31-32 לפרוט'). ל"ב טענה כי הנאשם לא זרק את הטלפון ל"ג'ורה" אלא בחניון הבניין (עמ' 27 ש- 2-4 לפרוט'). גם ש"ב העידה כי הנאשם זרק את מכשיר הטלפון, אשר נשאר על הארץ, וברח מהמקום (עמ' 35 ש- 8, עמ' 36 ש- 4-5 לפרוט').

14. ריבוי גרסאות עדות התביעה, עולה באופן ברור לגבי כל נושא ונושא במסגרת האירוע המצומצם המיוחס לנאשם, גרסאות העומדות בסתירה האחת לשניה, לא פעם אף במסגרת עדותה של אותה עדה וביתר שאת בעת בחינת עדויות העדות השונות האחת למול האחרת. בנוסף, כפי שפורט לעיל, התעוררו במהלך עדות כל אחת מהעדות, סממנים המקשים מאד במתן אמון בהן ובמהימנותן. קושי משמעותי זה, מביא לכך שסימן החבלה בלחיה של המתלוננת, בו הבחינה השוטרת שגבתה את תלונתה, אינו מחזק את אחת מגרסאותיה הרבות. יתרה מכך: סוגית סימן החבלה אך מחזקת את סימני השאלה בדבר ההתרחשות. המתלוננת התנגדה במשטרה לתיעוד סימן החבלה (עמ' 18 ש- 23 לפרוט'), והסברה בבית המשפט כי ביקשה שלא להחמיר עימו, אינו מניח את הדעת. חוקרת המשטרה ציינה בגוף הודעתה של המתלוננת כי הבחינה בסימן החבלה, ומכאן לא ברור כיצד סברה המתלוננת שצילום החבלה עלול להחמיר עם הנאשם, ולמעלה מכך - לא ברור הסבר המתלוננת אשר הגישה תלונה כנגד הנאשם, כי אין ברצונה להחמיר עימו. בנוסף, במהלך עדות המתלוננת עלה כי החוקרת הבחינה בסימן חבלה אף על צווארה, אשר גם לגביו הביעה התנגדות לצילום (עמ' 9 ש- 25-28 לפרוט'). המתלוננת לא הצליחה למסור הסבר אחד וברור מהו מקור סימן החבלה על צווארה (עמ' 9 ש- 28 - עמ' 10 ש- 26 לפרוט'), זאת כאשר ברור שבאף אחת מגרסאותיה לא טענה כי הנאשם תקף אותה בצווארה.

לגבי גרסת הנאשם, אליה הפנתה ב"כ המאשימה כמבססת את שבירת מכשיר הטלפון של המתלוננת וכן את תקיפתה באופן בו אחז בה, הרי שהנאשם הבהיר כי המתלוננת דחפה אותו פעמיים, לאחר שתחילה איימה עליו איומים קשים, ורק בשלב זה אחז בה בתנועת חיבוק. עוד הוסיף, כי הם נפלו ארצה בשל המשך השתוללות המתלוננת, כך שמכשיר הטלפון אשר היה בכיס מכנסיה, ככל הנראה נשבר (עמ' 38 לפרוט'). מעבר לכך שגרסה זו אינה מוצאת כל תימוכין בראיה נוספת כלשהי, הרי שאף אם היה לה חיזוק ראייתי בדמות דבר מה נוסף, היא אינה מבססת עבירות תקיפה שלא

כדין או היזק במזיד. לכל היותר, מדובר בהגנה עצמית מידתית ולא מעבר לכך.

לאור כל האמור לעיל, לא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם מעבר לספק סביר, ולפיכך אני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ב טבת תש"פ, 19 ינואר 2020, במעמד הצדדים